

Nu am prea mult timp la dispoziție pentru a-mi spune povestea. E doar o chestiune de ore, poate o zi, dacă suntem norocoși, înainte să ne găsească. Dar cum am ajuns eu, dintre toți oamenii, liniștitul și ascultătorul Niri, să devin un hoț fugar?

Cum poate un om să devină ceea ce este?

Adevărul este: nu știu.

Pentru a-mi ajuta sora, am depășit o limită. O limită de care nu credeam că mă voi apropia vreodată.

Am fost neputincios și am decis să acționez. Asta a dus la următorul act și apoi la următorul. Nu pentru că aveam vreun plan anume, ci, pur și simplu, pentru că nu ne oprim niciodată, pentru că viața nu este un film pe care îl putem opri sau derula înapoi.

Nu am visat să fiu un erou. Ceea ce am făcut m-a făcut să fiu unul în ochii multor oameni, dar a fost din cauza circumstanțelor, iar eu nu am putut să le influențez.

Am avut de ales? Privind în urmă, poate părea că am avut posibilitatea de a alege, dar în momentele în care a trebuit să iau o decizie nu mi s-a părut așa.

Mi-am luat libertatea, în suferința mea, să nu mă gândesc prea mult la consecințele acțiunilor mele. Nu am crezut niciodată că pot salva lumea. Cel mult, câțiva oameni de la boală, foamete și moarte.

Totul a început când surioara mea mai mică a plâns în somn.

De fapt, nu era un plâns, ci un scâncet slab, întrerupt de tuse. În ciuda căldurii, se apropiase de mine, își pusese un braț pe abdomenul meu, respirația ei caldă atingându-mi pielea. Plângea în hohote, iar eu nu știam ce să fac.

Dar poate că totul a început mult mai devreme. Într-o piață din China, unde cineva a cumpărat un pangolin sau un liliac și s-a infectat cu un virus; sau într-un laborator, unde o neglijență a fost suficientă pentru a elibera ceva care a călătorit de acolo în jurul lumii până când, probabil, a ucis-o pe mătușa mea.

Poate că a început mult mai devreme, când părinții mei au decis să plece din țara lor, pentru că au crezut că vor găsi fericirea în străinătate. Sau, cel puțin, mai puțină nefericire.

Cine știe când și unde încep poveștile și când și unde se termină? Viața este un ciclu, spune tatăl meu. Ne naștem, murim, renaștem... Este inutil să căutăm începuturi și sfârșituri.

Sora mea tremura ca și cum i-ar fi fost frig.

Iar eu transpiram.

În timpul zilei, fuseseră aproape 40 de grade, iar în coliba noastră căldura se acumulase ca apa în spatele unui baraj. Noaptea au adus doar puțină răcoare. Țânțari flămânzi bâzâiau în jurul capetelor noastre, un păianjen s-a strecurat pe piciorul meu, dar nici măcar nu am încercat să mă scutur de el, nu am vrut să o trezesc pe sora mea. Stăteam întinși pe covorul nostru de rafie, trebuie să fi fost trecut de miezul nopții, vocile serii se stinseseră. Bătrânul bețiv din coliba de alături nu se mai mișca. Cuplul

de vizavi care se certa trebuie să fi adormit de oboseală, iar în coliba văduvei cu cei șase copii și cu încă mai mulți iubiți, în sfârșit, s-a făcut liniște. Părinții noștri adormiseră lângă noi. O puteam auzi în sforăitul tatălui meu și în respirația grea a mamei, întreruptă de o tuse regulată. Și ea era bolnavă. Poate că o luase de la sora ei. În orice caz, tușea, avea febră și devenea din ce în ce mai slabă. Ar putea fi malarie. Pneumonie. TBC. Sau chiar noul virus. Nu vom afla niciodată, așa cum nu putem fi siguri din ce cauză a murit mătușa mea.

Ieri, cu ajutorul meu, mama reușise să ajungă la toaletă. Astăzi nu s-a ridicat deloc. Fiecare respirație pe care o făcea cerea un mare efort.

Nu sunt foarte sensibil la sunete. Rosul șobolanilor lângă urechea mea. Zumzet de insecte. Zgomotul oamenilor certăreți din colibe vecine. Gemetele joase ale îndrăgostiților și ale celor nevoiași. Le-am auzit și nu le-am auzit. Au trecut prin mine fără să lase vreo urmă. Cu plânsetele surorii mele era altceva. M-a durut aproape fizic. Îmi amintea prea mult de plânsul lui Mayari, cealaltă surioară a mea. A murit acum trei ani, jalea ei suna asemănător, în nopțile de dinainte de a nu se mai trezi.

– Thida, i-am șoptit, ce-i cu tine?

O întrebare prostească, știam că îi era foame.

Mă întrebam dacă mai era ceva comestibil în colibă. Ea mâncase deja ieri pachetul de biscuiți pe care îl ascusesem între scânduri. Bananele fuseseră mâncate de mult timp. Nu mai rămăseseră resturi de la cină, pentru că nu se luase cina. Nici prânzul nu a fost servit. Singura masă a zilei fusese un bol de orez și un mango, pe care le împărțisem între noi trei dimineața. Unde îl găsisse tatăl

meu era un mister pentru mine. Ultima bucată de gumă de mestecat, care uneori mă ajuta să scap de foame, o schimbasem alaltăieri pe o jumătate de cană de orez.

I-am dat surorii mele părul transpirat la o parte din față și ea m-a privit cu ochii întredeschiși. Buzele i se mișcau, dar nu trebuia să spună nimic. Și stomacul meu era gol. O gaură în stomacul meu. Cine nu a experimentat-o niciodată, nu știe cum este. Toată ziua am simțit crampe. Dar am 18 ani, pot suporta. Sora mea are cinci ani.

Un șobolan a traversat camera, s-a oprit, s-a îndreptat, a miroșit. Am aruncat în el cu unul dintre șlapii Thidei. Nici măcar el nu ar fi găsit ceva de mâncare în această colibă și mă temeam că, fiindu-i extrem de foame, ar putea să o muște pe sora mea.

Nu cu mult timp în urmă, nu știam ce este foamea. Tatăl meu lucrase ca agent de pază pentru domnul Benz timp de 15 ani și ne câștigam bine existența. De fapt, șeful său se numea, altfel, dar înainte de a începe să construiască centre comerciale și să transforme câmpurile de orez în cartiere urbane se ocupase cu mașini din acest brand. Tatăl meu a lucrat pentru el chiar de atunci, din câte îmi amintesc, îi spuneam Mister Benz.

Tatăl meu începuse ca ajutor de grădinar și în scurt timp ajunsese agent de pază. În cea mai mare parte a zilei, stătea în uniforma sa gri-albastră și cu cizmele negre lustruite temeinic, pe un scăunel într-o baracă mică de lângă alee. Dimineața, când domnul Benz și șoferul său părăseau proprietatea, sărea în picioare, dădea la o parte poarta grea cu gratii negre, privea după mașină și nu se mișca până când aceasta nu dispărea în trafic. Scena se repeta în fiecare seară, când domnul Benz se întorcea sau

imediat ce doamna Benz sau copiii părăseau proprietatea. În afară de asta, tatăl meu nu avea prea multe de făcut ca agent de pază. Întreaga proprietate era înconjurată de un zid înalt de câțiva metri, iar din marginea superioară ieșeau cioburi foarte ascuțite. Deasupra se aflau alte trei straturi de sârmă ghimpată. La acea vreme, mai existau camere de supraveghere ale căror imagini erau transmise pe un monitor din baraca tatălui meu. Petrecea ore întregi trecând de la o cameră la alta și se uita la aceleași imagini alb-negru. Când eram copil, uneori mă alăturam lui. Cum nu se întâmpla niciodată nimic, m-am plictisit repede. În schimb, tatăl meu nu a făcut-o. Sau nu a arătat-o. În cele din urmă, s-au stricat și nu au mai fost înlocuite.

Mama era bucătăreasa familiei, iar sora ei, mătușa mea, făcea cumpărăturile și o ajuta la gătit. Am fost responsabil de grădina mare și de terenul de tenis anul trecut, după ce grădinarul a fost concediat, pentru că a făcut în secret fotografii ale proprietății cu smartphone-ul său.

În plus, întreținerea casei bântuite făcea parte din sarcinile mele. În grădină se afla un copac banyan bătrân și puternic, în care trăia o fantomă care veghea asupra vilei și proprietății. O căsuță fusese construită pentru ea cu mult timp în urmă, iar noi aduceam în fiecare zi o vază cu flori proaspete, un pahar mic cu apă și tot felul de ofrande, în numele familiei Benz. Familia Benz era creștină, dar doamna Benz era foarte superstițioasă. De câteva ori pe săptămână, venea la casa spiritelor și verifica dacă era curată și dacă florile erau proaspete. Deseori, am văzut-o punând un pomelo sau un mango deosebit de mare în fața altarului și cerând protecția spiritului sau o favoare.

În lunile de după accidentul fiicei sale, mergea acolo în fiecare zi.

Părinții mei, mătușa mea, sora mea și cu mine locuiam împreună într-un bungalow lângă alee. Bungalow este poate un cuvânt prea pretențios pentru căsuța noastră, dar părinții mei o numeau așa, pentru că, potrivit poveștilor lor, era de departe cea mai mare și cea mai frumoasă casă în care au locuit vreodată. Aceasta era formată din două camere. Într-una puteam să ne întindem cele cinci saltele de dormit una lângă alta, în cealaltă era o masă cu un televizor, altarul nostru și două rafturi. În spate era o cameră cu duș și toaletă. Pereții și podelele erau din beton, iar acoperișul din tablă ondulată. În timpul musonului, ploaia a bătut atât de tare, încât nu înțelegeam cuvintele spuse în casă. Cel mai mare lux al nostru a fost aerul condiționat; nu am transpirat nici măcar în cele mai fierbinți și mai umede nopți din sezonul ploios.

Aveam voie să mâncăm în casa Benz, într-o cămăruță pentru servitori, chiar lângă bucătărie.

Nu ne lipsea nimic. Eram bine. Ne mergea atât de bine, încât nu trecea aproape nicio zi fără ca mama să nu suspine adânc și să se întrebe pe ea și pe noi ce am făcut ca să merităm atâta fericire.

Însă acest lucru s-a schimbat peste noapte.

Mai întâi, mătușa mea a făcut febră. Tușea, avea dureri de gât și de cap. O răceală. Am bănuț că a prins-o în timp ce făcea cumpărături la piață și nu ne-am gândit la asta. Răcelile, chiar și cele severe, veneau și treceau.

Dar febra a crescut.

Și apoi a apărut virusul. Sau vestea unui virus. Sau chiar și doar teama de un virus. La momentul respectiv,

Atunci s-a indignat.

– Știi ce vreau să spun.

– Nu. De ce am făcut ceea ce am făcut era de la sine înțeles, nu-i așa?

– Bine, las-o baltă. Să trecem la un alt subiect. Cum a început toată treaba asta?

– Când a început lumea să accepte că unii oameni au totul și alții nu au nimic? De când a început să se creadă că toată lumea are grijă doar de sine? Când a început să se spună că oamenii pot fi „legali” sau „ilegali”? Tu să-mi spui!

A scos un zgomot puternic, jumătate gemete, jumătate suspine. Evident că nu i-au plăcut răspunsurile mele.

– A fost ideea ta să furi bani și aur și să-i distribuie în mahalale sau a fost ideea prietenei tale?

– Nici a mea, nici a ei.

– Atunci?

– De unde să știu eu? Ideea este mult mai veche decât noi.

– Ce vrei să spui prin asta?

– Nimic, e felul meu de a mă exprima.

O tăcere scurtă la telefon.

– Voi sunteți faimoși, știți asta?

– Da.

– Țsta a fost scopul tău?

– Nu.

– Dar îți place.

– Nu-mi pasă.

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât întrebările lui aveau mai puțin sens pentru mine.

– Aveți imitatori, aici în țară, dar, din câte știu, și în